RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 129.739 van 25 maart 2004
in de zaak A. 146.021/VII-31.339.

In zake : de n.v. STASSEN LANDBOUWPRODUCTEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. KINDERMANS,
kantoor houdende te HEERS,
Steenweg 161

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. STASSEN LANDBOUW-PRODUCTEN op 31 december 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 6 november 2003 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij de beroepen ingesteld tegen het besluit van 1 juli 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem, houdende het verlenen aan de verzoekende partij van de vergunning voor de verandering van een bestaande handel in landbouwproducten, gelegen aan de Stokkemerbaan 150 te Dilsen-Stokkem, gegrond worden verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. KINDERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris T. ROOSEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij exploiteert een handel in veevoeders, meststoffen en granen aan de Stokkemerbaan 150 te Dilsen-Stokkem.

De geldende vergunningen laten toe dat een inrichting wordt geëxploiteerd omvattende onder meer een houder voor 3.000 liter propaangas en opslagplaatsen voor 2.000 m^3 granen en/of meststoffen. De granen worden ter plaatse ook verwerkt (malen en pletten).

1.2. Op 6 mei 2003 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem een aanvraag in voor de verandering van de vergunde inrichting. De aanvraag heeft in hoofdzaak betrekking op de uitbreiding van de inrichting met een hal voor de bijkomende opslag van 1.706 m^3 graan.

1.3. Met een besluit van 1 juli 2003 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem de gevraagde vergunning voor een termijn die samenvalt met de geldigheidsduur van de basisvergunning. De vergunning wordt afhankelijk gesteld van de naleving van een bijzondere voorwaarde waarin gesteld wordt dat het verkopen van de gedroogde granen verboden is op zondagen, op weekdagen tussen 19.00 u en 7.00 u en op zaterdagen tussen 18.00 u en 8.00 u.

1.4. Respectievelijk op 22 en 23 juli 2003 stellen Anita ANDRIES, het echtpaar PUCHNATZI-STEVENS en het echtpaar VERMEULEN-STRIJKERS, allen omwonenden van de inrichting, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg beroep in tegen de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem genomen beslissing tot het verlenen van de milieuvergunning. In de beroepschriften wordt er op gewezen dat de "industriële landbouwactiviteiten" van het bedrijf geluids- en stofhinder teweegbrengen. Er zou tevens substantiële overlast zijn door het aan- en afrijdend vrachtvervoer, zelfs tot laat in de avond.

De drie beroepschriften worden op 28 juli 2003 ontvankelijk verklaard.

1.5. Nadat in het kader van de beroepsprocedure verschillende adviezen werden uitgebracht, worden met het bestreden besluit van 6 november 2003 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de ingediende beroepen gegrond verklaard, wordt het beroepen besluit van 1 juli 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem opgeheven en wordt aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning geweigerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat het verzoekschrift tot schorsing de volgende uiteenzetting bevat :

> "Verzoeker werkt met voedingsproducten. Zijn magazijn is zodanig uitgerust dat :
> - de producten, indien nodig, geventileerd kunnen worden,
> - ongedierte zeer weinig kans krijgt om de producten te contamineren (vb. uitwerpselen).
>
> Een extern te huren opslagplaats levert deze extra voorzieningen specifiek voor de opslag van landbouwproducten niet en brengt derhalve extra risico's mee.
>
> In de bestreden beslissing en de uitgebrachte adviezen wordt erkend dat verzoeker ernstig onderzocht heeft of er mogelijkheden tot herlocalisatie zijn doch deze niet aanwezig blijken. Dezelfde problemen stellen zich ook bij het zoeken en huren van tijdelijke stockageplaatsen voor landbouwproducten, temeer daar de te verrichten investeringen hier zeer specifiek zijn.

Door de weigering van de gevraagde vergunning verliest verzoeker de mogelijkheid om de inzake voedselveiligheid zo gewenste kwaliteitsgaranties te verbeteren en daardoor zijn positie als tussenpersoon in de voedselketen veilig te stellen";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daarop volgende repliek geeft :

"1. De verzoekende partij stelt dat zij als gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit d.d. 6 november 2003 van de bestendige deputatie een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden.
Zij voert hiervoor aan dat de weigering van de milieuvergunning voor de verhoogde graanopslag (in een bij te bouwen loods) haar de mogelijkheid ontneemt 'om de inzake voedselveiligheid zo gewenste kwaliteitsgaranties te verbeteren en (haar) positie als tussenpersoon in de voedselketen veilig te stellen'. Een extern te huren opslagplaats is immers niet aangepast aan de specifieke vereisten (inzake ventilatie en met het oog op preventie van contaminatie) voor de opslag van landbouwproducten of voedingsmiddelen en brengt 'risico's' met zich mee. Zij stelt dan ook dat er zich 'problemen' stellen bij het zoeken naar en huren van dergelijke stockageplaatsen, gelet op de specifieke investeringen die nodig zijn.
Onder punt II 'Het belang' van haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij nog dat het bestreden besluit de uitbreidings- en ontwikkelingskansen van haar bedrijf hypothekeert (zonder evenwel de levensvatbaarheid van het bedrijf in vraag te stellen) en dat het bijkomend transport en het feit dat de granen bij derden moeten worden opgeslagen die niet dezelfde opslagmodaliteiten bieden, 'zijn invloed heeft op de kwaliteit van de producten (voedingsproducten) en de risico's op contaminatie'.
2. Er moet hiertegen in de eerste plaats ingebracht worden dat de verzoekende partij betreffende het nadeel dat zij meent te zullen ondervinden weliswaar wel een aantal aspecten en eventualiteiten vermeldt, doch dat zij zich daartoe beperkt.
Zij maakt op geen enkel ogenblik haar beweringen of zelfs maar één van de opgesomde eventualiteiten hard of aannemelijk. Zij brengt ook geen enkel stuk, geen studie of zelfs geen begin van bewijs bij die erop kunnen wijzen dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel -in de zin zoals zij beweert- zal ondergaan of die haar beweringen kunnen ondersteunen.
De verzoekende partij beperkt zich dus enkel tot wat vage, gratuïte beweringen i.v.m. een mogelijk risico voor de voedselveiligheid. Op bladzijde 12 van haar verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij trouwens zelf dat zij momenteel 3000 ton maïs heeft gestockeerd in twee externe (gehuurde) magazijnen, zodat haar bewering dat er zich problemen stellen bij het zoeken naar alternatieve opslagplaatsen door haarzelf wordt tegengesproken.
Het is dan ook duidelijk dat het verzoekschrift in dit opzicht niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 8,5° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding, die stellen dat het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit voor de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat het verzoekschrift bijgevolg in dit opzicht niet als ontvankelijk kan worden beschouwd.

Er kan trouwens verwezen worden naar de vaste rechtspraak van uw Raad waarin reeds meermaals bevestigd werd dat vage beweringen niet tot de aanvaarding van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen leiden (zie o.m. R.v.St., arrest Mortier, nr. 37.431, 4 juli 1991).
Het feit dat de verzoekende partij het door haar beweerde nadeel niet bewijst, is in casu bovendien des te bezwaarlijker, daar het ook niet waarschijnlijk is dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dergelijk nadeel zou kunnen doen ontstaan. Het gebrek aan enige waarschijnlijkheid dat het beweerde nadeel zich zal voordoen, maakt het aangehaalde nadeel ook louter hypothetisch, wat tot gevolg heeft dat het niet als moeilijk te herstellen en ernstig in de zin van artikel 17,§ 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden gekwalificeerd (zie R.v.St., arrest Meulemans, nr. 37.181, 11 juni 1991; R.v.St., arrest ASBL 'Chambre Syndicale Dentaire', nr. 41.317, 8 december 1992).
De verwerende partij wenst in dit opzicht nog te benadrukken dat het in vage termen geponeerde nadeel i.v.m. 'het verlies van de mogelijkheid om de kwaliteitsgaranties inzake voedselveiligheid te verbeteren' overduidelijk niet in oorzakelijk verband staat met de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, wat nochtans eveneens een vereiste is voor uw Raad om tot schorsing van dit besluit over te kunnen gaan (indien daarnaast de aangevoerde middelen ernstig worden bevonden). Het bestreden besluit tot weigering van de gevraagde uitbreiding staat immers volkomen los van de verplichting voor de verzoekende partij (die zij in ieder geval moet naleven!) om de geldende kwaliteitseisen bij haar vervoers- en verwerkingsactiviteiten i.v.m. de landbouwproducten na te leven.
Samengevat kan, wat dit aspect betreft, dan ook worden gesteld dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan leiden tot de aanvaarding van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State omdat :

- in de eerste plaats, de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift enkel beperkt tot enkele vage beweringen en geen enkel concreet bewijs of zelfs maar begin van bewijs bijbrengt betreffende het beweerde nadeel (R.v.St., nr. 37.905, 24 oktober 1991; R.v.St., nr. 34.794, 24 april 1990)
- in de tweede plaats, er geen voldoende causaal verband bestaat tussen de bestreden beslissing én het in vage termen geponeerde nadeel
- ten derde, het aangevoerde nadeel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, niet als 'ernstig' kan worden beschouwd";

2.3.1. Overwegende dat na lezing van het auditoraatsverslag de raadsman van de verzoekende partij aan de hand van stukken vanwege zijn cliënt bijkomende uitleg verschaft bij zijn uiteenzetting aangaande het in het verzoekschrift uiteengezet moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat de verwerende partij terecht vraagt dat deze stukken uit de debatten worden geweerd, daar uit artikel 8, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State volgt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf concrete gegevens moet aanbrengen en zonodig desgevallend stukken dient bij te voegen die er op wijzen dat zij een moeilijk te

herstellen ernstig nadeel kan ondergaan; dat het in casu gaat om stukken die de verzoekende partij reeds bij haar verzoekschrift had kunnen voegen;

2.3.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing voortvloeit dat de verzoekende partij de reeds vergunde graanopslag ten belope van 2.000 m³ niet kan uitbreiden tot 3.706 m³; dat het bestreden besluit de vergunde opslagcapaciteit van 2.000 m³ onverlet laat; dat de vrees voor het niet kunnen stockeren van de granen op een kwaliteitsvolle manier enkel kan slaan op de gevraagde uitbreiding van de opslagcapaciteit in de nieuw te bouwen hal; dat evenwel de verzoekende partij in haar uiteenzetting nergens stelt, laat staan aantoont, dat de niet-uitbreiding van haar opslagcapaciteit meebrengt dat haar levensvatbaarheid in het gedrang komt; dat dienvolgens het nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit het bestreden besluit neerkomt op een financieel nadeel, waarvan in casu niet is aangetoond dat het een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

2.3.3. Overwegende dat de bewering dat er geen herlocalisatiemogelijkheden voor de inrichting voorhanden zijn, niet relevant is voor de beoordeling van de nadelen die rechtstreeks uit de bestreden beslissing voortvloeien;

2.3.4. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig maart tweeduizend en vier, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**